

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 42. Quæ in ista Persecutione secuta sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](#)

Sæculum IV. num servaret, quem sæva persecutio suum ibit. Cum deinde instarent, ut populi furorem cohiberet, respondit: *Meum quidem est, populum non concitare, at mitigare animos in solius Dei potestate. Si vero creditis, populum mea præsentia ad seditionem accendi, pœnas exigite, aut in desertum, quocunque libuerit, me mittite.* His auditis recesserunt. S. Ambrosius tota die in veteri Basilica permanxit, ad noctem vero in domum suam dormiturus concessit, ut præsto esset, si advenirent, se comprehensuri.

§. XLII.

Quæ in ista persecutione secuta sint.

B. II. Antequam illucesceret, domo egressus est, & Basilicam milites cinxerunt, qui ad Imperatorem nuntios mississe dicebantur, si exire vellet, neminem obstatum, & si ad Conventum Catholicon ired, præsidio se futuros, alias vero ad illum, in quo Ambrosius esset, translaturos. Nempe milites omnes, sicut & cives Mediolanenses, Catholici erant; nulli hæretici, nisi pauci Imperatoris auxili, & Gothorum ex Gente aliqui; Imperatrix vero, quocunque ired, communis suæ homines secum trahebat, quorum nullus tunc præsenti periculo audebat prodire. S. Ambrosius ex populi geometribus cognovit, Basilicam, in qua essent,

a mis

a militibus circumdari. Dum lectiones Sæculum IV.
recitantur, S. Ambrosio referunt, etiam A. C. 385.
Basilicam novam populo redundare, ma-
jorem videri Fidelium numerum, quam
aliis temporibus soleret, quibus Ecclesias
adire liberum fuisse, eosque petere, ut
Lector sibi submitteretur. Milites, Ec-
clesiam circumstantes ubi erat Ambro-
sius, comperto, quod jussisset, ut omnes
ab eorum Communione abstinerent, in
concionem ingredi cœpere; quibus vi-
sis mulieres perterritæ, unaque earum
fuga se abripuit. At milites dicebant,
ad orandum intrasse se, non pugnandum.
Populus saepius exclamabat modeste qui-
dem, & constanter, ac si Imperator præ-
sens esset, & loquentes audire posset:
*Rogamus te, Augste! non rebellamus, nec
timemus quidquam, sed rogamus!* Ad S.
Ambrosium vero dicebant, ut ad alteram
Basilicam transiret, ubi a populo expe-
tebatur.

Ipse tunc incepit explanare librum
Job, qui, sicut illius temporis officium
exigebat, fuerat prælectus. Usus iste ho-
dieque in Ecclesia Græca observatur, in *Trodiūm*
qua liber Job ad officium nocturnum per *impres. au.*
hebdomadam majorem legitur, nempe
die Lunæ incipiunt, & die Veneris fi-
niunt. S. Ambrosius hanc lectionem præ-
sentis persecutionis circumstantiis ac-
commodans, populi sui patientiam lau-
CCC 3 dat,

n. 14.

n. 15.

Sæculum IV. dat, & cum Jobi patientia comparat. In-

A. C. 385.

ter suas quoque ærumnas, & hujus S. Patriarchæ comparationem adornat, & in-

quit: *Dæmon vos filios meos, solas nempe*

meas divitias, eripere mihi conatur! &

quod eidem necdum in corpus meum sævi-

re licuerit, inde forte est, quia Deus in-

firmitatem meam cognoscit. Uxori Job

similem dicit Imperatricem, quæ se co-

gere volebat ad tradendam Ecclesiam,

& maledicendum Deo. Ejusdem perse-

cutionem Evæ Adamum tentanti, nequi-

tiæ Jezabel, & Herodiadis exæquat. Ju-

beor, inquit: *Basilicam concedere.* Re-

spondeo: *Hanc concedere mibi non licet,*

tibi vero, Imperator, nocebit banc accipe-

re! Affirmant; omnia Imperatori licere,

ipsi in omnia Dominium competere. Re-

spondeo: *Nè usque adeo te ipsum fallas!*

tuo damno credideris, tibi, quia Impera-

tor es, jus quodquam in res divinas con-

venire! dixerunt nomine Imperoris:

Oportet, ut & ego unam Basilicam ba-

beam. Respondi: Nunquid oportet com-

mercium tibi esse cum adultera? nempe

cum Hæreticorum Ecclesia. S. Ambroſio

in hunc modum concionante, aliqui re-

ferunt, Imperoris parmas fuisse abla-

tas, & Basilicam plenam esse populo, qui

Ambrosii præsentiam exposceret. Quos-

dam Presbyteros illuc misit, ipse vero

ire noluit, & dixit: *Confido in Iesu Chri-*

n. 16.

n. 17. 18.

n. 20.

Persecutio
Mediolani.

sto fore, ut Imperator nobiscum stet. Tum Sæculum IV.
orationem ad rem, quæ nunc refereba- A. C. 385.
tur, convertens, sermonem ita prosecu-
tus est: quam profunda sunt S. Spiritus
oracula! meministis, fratres mei! quo
dolore responderimus ad illa verba bodie
mane prælecta: Domine! venerunt Gen- Ep. 78.
tes in bæreditatem tuam! venerunt Gothi,
aliique alienigenæ armati, Basilicam cin-
ixerunt, sed venerunt Gentiles, & facti
sunt Christiani; venerunt, ut bæreditatem
invaderent, & in Dei cohæredes mutati
sunt. Defensores habeo illos, quos inimi-
cos putabam.

Adhuc agebat Deo gratias ob felicis- n. 22.
simam mutationem, admirans, quam ci-
to Imperatoris animus militum amore,
Comitum rogatu, & populi precibus
fuisset mitigatus, cum monetur, missum
adesse ab Imperatore Scribam, qui man-
data afferret; tum aliquantum secessit,
aitque ad eum Notarius: Quomodo au-
sus es, contra Imperatoris mandatum age-
re? S. Ambrosius respondit: nescio quod-
nam hoc mandatum sit, aut cuius rei incu-
ser? Notarius dixit: quare Presbyteros
misisti ad Basilicam? si tyrannus es, fac ut
sciam, & arma contra te in defensionem
meam expediam? S. Ambrosius: nihil
egi, quod plus justo Ecclesiæ tribuat. Ubi
comperi, Basilicam a militibus cinctam, in-
gemiscere contentus, cum plures hortaren-
tur,

Ccc 4

Sæculum IV. tur, ut illuc irem, dixi: nec Basilicam
A. C. 385. tradere possum, nec me præliari oportet!

v. 23. ubi respici, ablata fuisse vela, quamvis a
populo peterer, Presbyteros misi, ipse non
ivi, sperans, Imperatorem ex parte nostra
futurum.

Si tibi hoc videtur esse Tyrannis, cur moraris, me percutere, nulla sunt
michi arma, nisi sola potestas vitam meam
periculo exponendi. In Lege veteri Sa-
cerdotes Regna dabant, & sibi non acci-
piebant; hodie dicentes audias, Imperato-
res magis ambire Sacerdotium, quam Sa-
cerdotes Imperium. Sane Maximus Ty-
rannum me non appellat, sed auditur con-
queri, Legatione, quam suscepit, effectum,

v. 24. ne in Italiam arma verteret. Catholici
totam diem tristes transegere, nisi quod
pueri colludentes Imperatoris insignia
laceraverint; haec erant vela, seu vexila,
quibus Imperatoris imago exhibe-
ba.

v. 1.2. Cod. ut tur, in signum ipsius Dominii, ubicunque
nemo priv. appenderentur. At S. Ambrosius, mili-
t. II. tit. 16. tibus Basilicam circumstantibus, domum
Greg. IV.
ep. 33. se conferre non potuit. Psalms recita-
vit cum fratribus in parva Ecclesiæ Ba-
silica, id est, verosimiliter noctem oran-
tes perdurarunt in quodam oratorio,
quod in eadem majori Ecclesia contine-
batur. Nam Ecclesiis juncta erant alia

leg. 4. c. Th. ædificia, conclavia, triclinia, balnea, por-
de his qui ad Eccles. I. IX. ticus; unde intelligimus, quomodo po-
pulus integros dies, noctesque ibi per-
manse-

manserit. Loca erant, ubi decenter co- Sæculum IV
medere, aut dormire poterant. A. C. 385.

Altera die, quæ erat Cœna Domini, c. 25.
lectus est de more liber Jonæ, quem Ec-
clesia adhucdum, sed tantum Sabbato
Sancto legit. Lectione finita S. Ambro-
sius concionem exorsus est his verbis:
*Lectus est liber, fratres mei! in quo præ- S. Ambro-
dicitur, peccatores pœnitentiam esse actu- sius.*
ros. Ad hæc verba populus spem bonam n. 26.
concepit, quod ipse auguraretur, statim
eventurum. Dum S. Ambrosius oratio-
nem prosequitur, adveniunt, nuntian-
tes, jussu Imperatoris milites a Basilica
recessisse, & multas a mercatoribus ex-
pressas, iisdem suis restitutas. His au-
ditis populi lætitia in plausus, & gratia-
rum actiones erupit; gaudebat quoque,
id accidere illa die, qua Ecclesia pœni-
tentibus absolutionem concedit. Viri
etiam militares hæc nuntiare festinabant,
& altaria complexi, in signum pacis os-
culabantur.

S. Ambrosius hæc omnia, sicut tunc
contigerant, Sorori suæ, Sanctæ Marcellinæ, Romæ existenti, perscripsit, quæ ubi
de persecutionis initio audiverat, sâpe,
& maxima sollicitudine, quæ agerentur,
scire expetebat. In fine hujus narratio-
nis adjungit; prævidere se graviores mo-
tus; namque, inquit: *cum Comites Impe- ratorem rogarent, ut in Ecclesiam se con- ferret,*

n. 1.

n. 27.

Ccc 5

Sæculum IV. ferret, respondit: nempe, ut si imperet
A.C. 385. Ambrosius, me pedibus, manibusque liga-

tum, inimicis meis tradatis! deinde ad-
dit: Evnuchus Calligonus, Cubiculario-
rum Præfetus, ad me misit, qui diceret:
Valentinianum spernere audes, me vivo?
quieti caput non dabo, antequam tibi cer-
vices fregerim. Respondi: faxit Deus!
ut quod minaris, etiam effectum præstes!
ego quidem, ut Episcopus sancta morte de-
functor; tu vero facies, quod infamem Eu-
nuchum decet. Haud multo post hæc Cal-

Aug. VI. liconus, nefandi criminis reus, & convi-
cont. Jul. ctus, capite plexus est.

§. XLIII.

Lex Arianis favens.

Ruff. II. c. Justina Imperatrix ob populi motus in
16. Soz. S. Ambrosium exacerbator, filio suo
VII. c. 13. Valentiniano persuasit, ut legem conde-
ret, vi cuius Ariani, auctoritate publica
muniti, conventus agere possent. Be-
nevolus, Libellis Præfetus, id est, illo-
rum primus, qui a secretis erant, hanc
legem concipere recusavit, quia erat ab
unguiculis Religioni Catholicæ addictis-
simus, quamvis necdum baptizatus. No-
vam ei, & majorem Dignitatem promi-
sere, si obediret; sed magno animo re-
spondit: *hanc potius, quam possideo, digni-*
tatem afferre, & fidei integratatem re-
linquere! simul ante Imperatricis pedes
cingu-

*Gaudent.
Præf.*